

Arrest

nr. 165 956 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de beschikking van 25 februari 2016 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat J. HARDY en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 25 mei 1991 in Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde tot zesjarige leeftijd in Hay Dragh in Mansour te Bagdad. Daarna woonde u in Dur Asud in Mansour te Bagdad. Rond februari 2000 verhuisde u naar de Salam-wijk te Bagdad. U ging naar school tot het derde middelbaar. Vanaf 2001 werkte u bij uw vader in zijn winkel.

In 2006 begon u te werken als fotograaf. U werkte eerst enkele maanden in een studio om het vak aan te leren. Vanaf eind 2006 werkte u voor verschillende kranten en tijdschriften. Vanaf 2011 werkte u als fotograaf voor Nawfal Abu Raghieb, de directeur-generaal van het 'cinema en theater departement' van het ministerie van cultuur. Op 23 mei 2011 raakte u gewond bij een explosie die gericht was tegen een legerofficier.

Op 16 juni 2015 kwamen 's avonds mensen, die mogelijks tot asaib ahl al haq behoorden, u vragen om informatie door te geven over uw werkgever Nawfal Abu Raghieb. Als u dit zou weigeren, zou u worden gedood. U bent op 17 juni 2015 uit Bagdad vertrokken en ging naar Erbil. Van daaruit verliet u Irak op 19 juni 2015. U kwam in België aan op 30 juni 2015 en vroeg hier asiel aan op 7 juli 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 15/9/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 1/9/10), uw rijbewijs, vijf werkbades, uw badge van de journalistenbond, twee certificaten van uw werkzaamheden, drie krantartikels waarin uw naam wordt vermeld, een exemplaar van het iyoum tijdschrift, een boekje van een theaterfestival, een aanbevelingsbrief en een verzendbewijs van DHL. Tevens legt u kopieën voor van uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, foto's van uw werkzaamheden, een internetartikel over u, twee certificaten van uw werkzaamheden, screenshots van een tv-aftiteling, een doktersattest en foto's van de verwondingen aan uw been.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

U verklaart door militieleden gevraagd te zijn informatie door te geven over uw werkgever. Indien u hier geen gevolg aan zou geven, zou u worden gedood. U blijft echter zeer algemeen en vaag aangaande uw vluchtmotieven, wat niet toelaat om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen dat u echt persoonlijk geïsoleerd zou zijn met het oog op vervolging.

Vooreerst dient op het volgende te worden gewezen. Zo verklaart u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 16 juni 2015 bij u thuis bedreigd werd door leden van een sjiitische militie en u de dag nadien uw stad diende te ontvluchten (vragenlijst CGVS punt 5). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal herhaalt u op verschillende momenten dat u op deze zestiende juni uw huis moest ontvluchten (CGVS p.2-5-11-13) om op 19 juni uw land definitief te verlaten (CGVS p.16). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt echter in niet geringe mate ondermijnd door de vaststelling dat uw vingerafdrukken al op 15 juni (dus nog voor de leden van de sjiitische militie u een eerste keer zouden aanspreken) werden geregistreerd in Griekenland. Het hoeft dan ook weinig betoog dat uw asielmotieven geheel ongeloofwaardig zijn.

In zoverre nog nodig kan verder worden gewezen op enkele **vaagheden** in uw verklaringen. Zo weet u zo goed als geen informatie te geven over de personen die u zouden hebben benaderd. U kende de personen die u informatie over uw werkgever vroegen niet: u weet geen namen van hen en had hen nooit eerder gezien. Hoe en waarom ze specifiek bij u terecht kwamen, weet u al evenmin en u kunt niet met zekerheid zeggen of ze tot een bepaalde organisatie behoorden: u 'denkt' dat het om militieleden ging, waarschijnlijk van asaib ahl al haq. U leidt dit af uit het feit dat deze militie veel macht zou hebben in Bagdad. Andere aanwijzingen hiervoor heeft u evenwel niet (CGVS p.12-13, 15). Voorts is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt concrete voorbeelden te geven van andere fotografen die gelijkaardige zaken meemaakten als u. Er zouden wel veel journalisten zijn die zulke problemen ondervonden, zo zegt u. U geeft een voorbeeld van een journalist die weigerde informatie over iemand door te spelen. U kunt echter niet zeggen waar hij benaderd werd, noch door welke organisatie (CGVS p.14). Dergelijke vage verklaringen zijn onvoldoende om te kunnen overtuigen dat u werkelijk persoonlijk geïsoleerd zou worden.

Daarnaast viel tevens een **incoherentie** in uw verklaringen te bemerken. U haalt aan dat uw werkgever een sjiit was (CGVS p.7). Ook de militie die u ervan verdenkt u te hebben aangesproken is sjiïetisch. Vreemd genoeg haalt u op een gegeven moment aan dat deze militie mogelijk sektarische redenen had om uw werkgever te viseren. Gezien de gelijkaardige sektarische achtergrond van uw werkgever en de militie die hem zou viseren, zouden sektarische redenen niet als een plausibele denkpiste kunnen worden beschouwd. Wanneer u dan vervolgens wordt gevraagd hier meer uitleg over te geven, houdt u het er maar op dat het waarschijnlijk toch eerder om financiële motieven zou gaan (CGVS p.13).

U koos ervoor vrijwel onmiddellijk nadat u werd aangesproken uw huis te verlaten en enkele dagen later had u het land zelfs al verlaten (CGVS p.2, 13). Dit zou u hebben gedaan zonder eerst uw werkgever in te lichten of andere opties te overwegen om uit uw benaderde positie te geraken (CGVS p.15). Dat u uw werkgever zelfs niet inlichtte over het dreigende gevaar dat hij mogelijks zou lopen, is bijzonder merkwaardig.

*U stelt dat u de bedreiging zeer ernstig nam, maar meer dan dat er met een vinger naar u werd gewezen, kunt u echter niet als reden opgeven waarom u deze bedreiging zo acuut vond (CGVS p.12, 14). Na de vermeende bedreiging is overigens niets meer gebeurd in die korte periode dat u nog in Irak verbleef. Ook na uw vertrek is **niets meer gebeurd** in verband met uw persoonlijke asielmotieven. Uw ouders, broer en zussen verblijven momenteel nog steeds in Bagdad, zij het in ander huis dan waar jullie vroeger woonden. Ze hebben geen concrete problemen meer ondervonden (CGVS p.4-5, 14). Dit wijst er allermintst op dat u een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.*

*Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat de verwondingen die u opliep tijdens een **explosie** niet kunnen worden aanzien als een aanwijzing dat u actueel geïdoleerd wordt in de zin van de Vluchtelingenconventie. De explosie was immers niet tegen u gericht, maar tegen een legerofficier. Dat u daarbij gewond raakte was te wijten aan toeval: u kwam net de deur uit om een brood te gaan halen toen de explosie plaatsvond (CGVS p.15). Uit dit alles blijkt geen persoonsgerichte vervolging, noch kan zomaar worden aangenomen dat deze gebeurtenis zich bij terugkeer naar Irak zou herhalen.*

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft

in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

*Wat de door u voorgelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 15/9/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 1/9/10), uw rijbewijs, vijf werkbadges, uw badge van de journalistenbond, twee certificaten van uw werkzaamheden, drie krantartikels waarin uw naam wordt vermeld, een exemplaar van het 'Iyoum' tijdschrift, een boekje van een theaterfestival, een aanbevelingsbrief, een verzendbewijs van DHL en kopieën van uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, foto's van uw werkzaamheden, een internetartikel over u, twee certificaten van uw werkzaamheden en screenshots van een tv-aftiteling. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en werkzaamheden, dewelke hier niet ter discussie staan. Het doktersattest en de foto's van de verwondingen aan uw been vormen geen bewijs voor uw actuele vervolging, deze verwondingen waren immers te wijten aan de explosie die plaatsvond in 2011 en waarvan u slechts door toeval slachtoffer werd.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een “*appreciatiefout*” en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

Omtrent de strijdigheid van zijn relaas met de in Griekenland genomen vingerafdrukken, stelt verzoeker dat hij hiermee nooit werd geconfronteerd. Bijgevolg werd hij niet in staat gesteld hierop te antwoorden. Dit is strijdig met het beginsel van behoorlijk bestuur en de hoorplicht. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing moet worden “*geannuleerd*” om hem opnieuw te horen zodat hij kan reageren op dit element. Verzoeker benadrukt dat dit de enige tegenstrijdigheid is.

Verzoeker geeft aan dat het gelet op de gang van zaken logisch is dat hij niet veel informatie kon geven over zijn belagers. Tevens stelt hij, verwijzend naar het gehoorverslag van het CGVS, dat zijn veronderstelling dat het militieleden betroffen goed beredeneerd was.

Over de reden waarom zijn baas werd gevisieerd, gaf verzoeker verschillende opties en baseert de bestreden beslissing zich op een vereenvoudigde lezing van het gehoorverslag. Verzoeker stelde dat het financiële redenen waren nog vooraleer hij erop werd gewezen dat de militie en zijn baas tot dezelfde sektarische groep behoorden. De bestreden beslissing vindt een incoherentie waar er geen is en misvormt de bewoordingen van verzoeker.

Verzoeker citeert waar hem een gebrek aan concrete voorbeelden wordt verweten uit zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS omtrent andere journalisten met vergelijkbare problemen.

Er werd aan verzoeker nooit gevraagd waarom hij de zaak niet besprak met zijn werkgever.

Verzoeker stelt nog dat zijn andere verklaringen wel geloofwaardig en voldoende gedetailleerd lijken, dat deze niet in twijfel worden getrokken en dat hij ter staving van zijn aanvraag veel documenten neerlegde.

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader stelt hij vooreerst dat het CGVS niet betwist dat er een brandstichting was, gezien de neergelegde foto's. Alleen betwist het CGVS dat deze brandstichting te maken zou hebben met verzoekers persoonlijke problemen.

De veiligheidssituatie in Bagdad is volgens verzoeker erger dan het CGVS doet blijken. Verzoeker verwijst naar de informatie van verweerder. Tevens haalt hij kritiek aan op de beslissing van het CGVS inzake Bagdad. Verder verwijst verzoeker naar een arrest van het *United Kingdom Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)*. Dat IS geen controle heeft over de hoofdstad, betekent niet dat het niveau van geweld niet hoog genoeg is om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Ook het gegeven dat het leven in Bagdad verder gaat impliceert dit niet.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS en leidt hieruit af dat hij in een streek woonde waar het geweld erger was dan in de rest van Bagdad. Daarenboven werd verzoeker in 2011 reeds slachtoffer van een aanslag.

Verzoeker citeert nog uit algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Bagdad stad, in de provincie Bagdad en in Irak in het algemeen. Sjiiten worden gevisieerd door IS en anderen zijn slachtoffer van de sjiitische milities in Bagdad. Het geweld treft alle inwoners. Het is onduidelijk op basis van welke criteria het CGVS stelt dat de mate van het geweld onvoldoende hoog is. Volgens verzoeker is een loutere aanwezigheid in Bagdad voldoende voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verder loopt hij een hoger risico gelet op de streek waar hij woonde.

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) ter staving van zijn betoog een arrest van het *United Kingdom Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* (bijlage10) en algemene informatie omtrent de situatie in Bagdad en Irak (bijlagen 3-9 en 11-13).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift een betoog voert omtrent een niet-betwiste brandstichting, hieromtrent neergelegde foto's en het gegeven dat het CGVS zou betwisten dat de brandstichting te maken heeft met verzoekers persoonlijke problemen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich verweert tegen een motief dat niet in de bestreden beslissing is opgenomen. Er kan voorts hoegenaamd niet worden ingezien waarop verzoekers betoog betrekking heeft. Verzoeker

maakte immers nooit eerder gedurende zijn procedure enige melding van een brandstichting en legde evenmin foto's inzake een brandstichting neer.

Overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Waar verzoeker aanhaalt in 2011 slachtoffer te zijn geweest van een aanslag, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker verbond zijn vertrek uit zijn land van herkomst niet aan deze feiten. Bovendien bleef hij na deze feiten nog diverse jaren in zijn land van herkomst en haalde hij geen aan deze feiten gerelateerde problemen meer aan. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

*“Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat de verwondingen die u opliep tijdens een **explosie** niet kunnen worden aanzien als een aanwijzing dat u actueel gevisieerd wordt in de zin van de Vluchtelingenconventie. De explosie was immers niet tegen u gericht, maar tegen een legerofficier. Dat u daarbij gewond raakte was te wijten aan toeval: u kwam net de deur uit om een brood te gaan halen toen de explosie plaatsvond (CGVS p.15). Uit dit alles blijkt geen persoonsgerichte vervolging, noch kan zomaar worden aangenomen dat deze gebeurtenis zich bij terugkeer naar Irak zou herhalen.”*

Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij werd bedreigd ingevolge zijn weigering deel te nemen aan een complot tegen zijn werkgever. Verzoeker situeerde de aanvang van zijn problemen in de loop van zijn asielpcedure daarbij steevast op 16 juni 2015 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11; vragenlijst, nr.3.5.). Tevens gaf hij telkenmale aan tot deze datum in zijn wijk Hay al Salam te hebben verbleven en op 19 juni 2015 zijn land van herkomst te hebben verlaten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2, 16; verklaring DVZ, nr.33). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers vingerafdrukken reeds op 15 juni 2015 werden genomen te Rhodos in Griekenland (administratief dossier, HIT EURODAC van 7 juli 2015). Aldus bevond verzoeker zich reeds in Europa op het ogenblik dat zijn beweerde problemen zich zouden hebben afgespeeld. Op basis van deze vaststelling, dient te worden besloten dat verzoekers asielaanvraag volledig fictief is en iedere geloofwaardigheid ontbeert.

Waar verzoeker aanvoert dat hij met voormelde vaststelling niet werd geconfronteerd tijdens het gehoor bij het CGVS en dat hij hierover daardoor geen toelichting kon geven, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker niet met de voormelde vaststelling werd geconfronteerd geenszins afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het gehoor bij het CGVS bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij heeft verklaard en waar hij heeft vertoefd. Het CGVS had voorts geenszins de verplichting om verzoeker op voorhand te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Verzoeker had bovendien de kans om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verschaffen doch liet na dit te doen. Het is niet ernstig om op te werpen dat hij bij het CGVS niet kon reageren en op basis hiervan een vernietiging van de bestreden beslissing te vragen zonder ook maar enige concrete duiding te geven over welke toelichting hij dan wel had willen geven.

Verzoeker werd ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd over het feit dat hij het land ontvluchtte zonder ook maar zijn werkgever in te lichten. Verzoeker beaamde dat hij zijn werkgever niet inlichtte; hij stelde dat zijn werkgever afdoende bescherming heeft door gewapende mannen die hem vergezellen en dat hij zijn werkgever ongeveer een maand na het vertrek uit Irak zou hebben ingelicht. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker enkele dagen na de vraag tot informatie over zijn werkgever het land spoorslags zou hebben verlaten zonder ook maar één informatie over te maken aan zijn werkgever inzake een potentiële dreiging. Verzoekers verklaringen en houding zijn niet plausibel en ondergraven zijn geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van dit relaas kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit de stukken van het dossier blijkt nog dat verzoeker een soenniet is. Hoewel uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) blijkt dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn en aanwezig te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker gaf bovendien nooit eerder aan louter omwille van zijn religie vervolging te vrezen. Mede gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn relaas, haalde hij voorts geen ernstige, recente en geloofwaardige, aan zijn religie gerelateerde problemen aan. Daarenboven bevinden nog tal van verzoekers naaste familieleden zich in Bagdad. Ook in hun hoofde haalde verzoeker geen ernstige, aan hun religie gerelateerde problemen aan (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4-5). Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is vluchtelingenrechtelijke problemen zou riskeren bij een terugkeer naar Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals aangehaald in en gevoegd bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1), blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont.

In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel sinds 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder zou leiden en dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In deze kan overigens tevens worden gewezen op verzoekers eigen gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS.

In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS immers duidelijk dat zijn eigen wijk, Hay Al Salam, niet of in mindere mate getroffen werd door het geweld. Wanneer werd gevraagd of zich aldaar in de laatste periode aanslagen of incidenten voordeden, stelde verzoeker namelijk zich geen zulke aanslagen of incidenten te herinneren in zijn wijk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Bovendien bevinden nog tal van verzoekers naaste familieleden zich in Bagdad en haalde verzoeker in hun hoofde geen recente, ernstige en aan de veiligheidssituatie gerelateerde incidenten aan (*ibid.*, p.4-5).

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het “*Upper Tribunal*” (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk, in het arrest waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst, op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS